

ταῦτος κανὼν, ἦτοι οἱ ὁδόντες, ὑπὸ τὸ γαῖσον, οὐ μόνον τὸ περιθέον τὸν ναὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοσμοῦν τὰς πλαγίας τῶν ἀετῶν πλευρᾶς, ἔνθα οὐδέποτε ἐτίθετο εἰς τὸν Ἰωνικόν.

Ἐπὶ τούτοις σημειωτέον ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ καὶ μετὰ τῶν μεταβατικῶν μερῶν τῶν δύο τελευταίων ρυθμῶν, καθ' ὅσον ὁ Κορινθιακός, ὁ γνήσιος Κορινθιακός, δὲν ἔχει τοὺς Λεσβίους ὄρμους τοῦ Ἰωνικοῦ, οὐδὲ τὰ φυλλώματα τούτου ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἐκείνου· μόνον δ' ἐπὶ τοῦ Ῥωμαιοκορινθιακοῦ παρατηρεῖται ἀνάμιξις τούτων. Τὸ σῶμα δὲ τῆς Κορινθιακῆς παραστάδος δέχεται καὶ βραδύσεις.

Τὸν ρυθμὸν τούτου ἀνέπτυξαν οἱ Ἕλληνες μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτοὺς σωφροσύνης, ὡς πλούσιον δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐγκολπωθέντες καὶ ἀγαπήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν, σύμφωνα ταῖς τάσεις αὐτῶν, πλουσιώτερον, ἀνέμιξαν αὐτὸν ὑπ' ἀσωτίας μετὰ τοῦ Ἰωνικοῦ καὶ ἀπετέλεσαν τὸν Ῥωμαιοκορινθιακὸν ρυθμὸν, διακοινοῦμενον διὰ τὸν ὄγκον μᾶλλον καὶ τὸν ἀδεξίως διατιθέμενον πλούτον ἢ τὴν κομψότητα καὶ χάριν τὴν περιβάλλουσαν τὸν ἀπλοῦν Κορινθιακόν. Αὐτοῦ ὅμως τοῦ γνήσιου Κορινθιακοῦ, ὡς ἴδιος χαρακτήρ δύναται νὰ τεθῆ καὶ τὸ ὑπερήφανον καὶ ὑψηλὸν καὶ τραγὸν συνάμα, μὲ ὅλην τὴν λαγαρότητα δὲ τῶν μερῶν αὐτοῦ καὶ τι τὸ ξηρὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τρυφερὸν Ἰωνικόν.

Τοῦ γνήσιου Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ μνημεῖον ἄξιόν λόγου ἐν Ἀθήναις εἶνε τὸ Λυσικράτειον. Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, πλὴν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἄλλα μὲν μετὰ μείζονος ἄλλα δὲ μετ' ἐλάσσονος ἐπιδράσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς τεχνοτροπίας εἶνε τὸ παρά τὸν Ἰλισὸν Ὀλύμπιον, ἢ παρ' αὐτὸ Ἀφίς τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, τὸ Ἐρολόγιον τοῦ Κυρρήστου. Ὅπως Ῥωμαϊκὴ τὴν κατασκευὴν ἢ στοὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ οἱ δύο κίονες οἱ ὑπὲρ τὸ Θρασύλλειον, ὡς βάσεις χορηγικῶν τριπόδων ἰστάμενοι καὶ δεικνύοντες ὅτι, ὅπως ὁ Δωρικὸς, οὕτω καὶ ὁ Κορινθιακὸς κίων ἠδύνατο νὰ τεθῆ μεμονωμένος· ἔτι δὲ καὶ κίων τις ὑπὲρ τὴν στέγην ναῖσκου τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, παρὰ τὸ θέατρον, ἀνατείνων, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ ἔκσι πού τὸ πάλαι κείμενον ἱερὸν τοῦ ἥρωος Τοξάριδος, τοῦ σώσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ λοιμοῦ καὶ ἰαμακικοῦ θεωρουμένου.

Τοιαῦτα ἐν συντομίᾳ τὰ κατὰ τοὺς τρεῖς τούτους ρυθμοὺς, καθ' ὅσον θεωροῦνται μεμονωμένοι. Γενικῶς παρατηρεῖται ὅτι ἐν ᾧ ὁ Δωρικὸς, πρὸς τῆ τελείᾳ ἄρμονίᾳ αὐτοῦ, συνάπτει τὴν ἐντύπωσιν ἀπλῆς ἰσχύος καὶ ἀσφαλῶς τεθεμελιωμένου μεγαλείου, ὁ Ἰωνικὸς προσπαθεῖ νὰ καταστή ἄρσενος δι' εὐμηκεστέρων σχημάτων καὶ μείζονος χάριτος, ἐν ᾧ πλούτον προβάλλει καὶ λαγαρότητα μείζονα τούτου ὁ εὐμηκεστερος ἀμφοτέρων Κορινθιακός.

ΙΑΚ. Χ. ΔΑΡΑΓΑΝΗΣ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξερχόμενοι τοῦ σχολείου, εἶχομεν παίξει ὀλίγον, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιγνίδιον διήρκεσεν ἄρκετὸν χρόνον, εἶχον βραδύνει περισσώτερον παρ' ὅ,τι ἐπεθύμουν, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ σχολείου μέχρι τῆς ὁδοῦ, ὅπου διεμένομεν τότε, ἔτρεξα χωρὶς νὰ σταματήσω, φέρων τὰ βιβλία ἐντὸς τῆς ζώνης μου, τὸ δὲ πιλιδίον μου κρατῶν διὰ τῶν ὁδόντων. Ἐν τούτοις, φθάσας εἰς τὴν κλίμακα, ἀνέπνευσα ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀκριβῶς ἐφ' ὅσον ἀπηρτεῖτο χρόνον νὰ φεύρω ψευδὸς τι, ὅπως διευκολύνω τὴν εἴσοδόν μου. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐκτύπησα μετὰ τόλμης. — Καλημέρα, Δανιὴλ, μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ἐλθὼν νὰ μ' ἀνοιξῆς ἔργεσαι πολὺ ἀργά, φίλε μου. Καὶ ἤρχισα ν' ἀπαγγέλλω μετ' ἀναιδείας τὸ ὠραῖόν μου παραμύθιον· ἀλλ' ὁ προσφιλὴς πατήρ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ τελειώσω, ἀλλ' ἐλύσας με ἐπὶ τοῦ στήθους του, μ' ἐνηγκαλίσθη ἐν μακρᾷ σιωπῇ. Σκέφθητε λοιπὸν πόσον ἐξεπλάγην ὑπὸ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἐγὼ, ὅστις περιέμενον σφοδρὰν ἐπίπληξιν. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη ὅτι εἶχομεν προσκεκλημένους εἰς δεῖπνον· ἐγνώριζον ἤδη ἐκ πείρας, ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις οὐδέποτε ἐπεπληττόμην· ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶδον ἀμέσως ὅτι ἠπατώμην, διότι ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον τρία μόνον πινάκια, ἐν δὲ τὸν πατέρα μου, ἕτερον διὰ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν μου καὶ τρίτον δι' ἐμέ. — Καὶ δὲν γευματίζει μεθ' ἡμῶν ἡ μήτηρ; ἠρώτησα ἐκπληκτος. — Ἡ μήτηρ σου ἀνεχώρησε, Δανιὴλ, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου μετὰ φωνῆς γλυκείας· εἶναι ἤδη εἰς τὴν Ναρβόννην, ὅπου ὁ ἀββᾶς ἀδελφός σου εἶναι πολὺ ἀσθενής. Ἐπειτα, βλέπων ὅτι ὠχρίασα, προσέθηκε σχεδὸν εὐθύμως πρὸς ἡσυχίαν μου: — Ὅταν λέγω πολὺ ἀσθενής, εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. . . Μὰς ἔγραψαν ὅτι ὁ ἀββᾶς ἦτο κλινήρης. . . Γνωρίζεις τὴν μητέρα σου. . . ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ. . . Ἐν συντόμῳ, δὲν εἶναι τίποτε. . . Ἐμπρὸς, κάθησε νὰ φάγωμεν. . . Ἀποθνήσκω ἀπὸ πείναν. Ἐκάθησα σιωπῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἡ καρδία μου ἦτο βεβαρημένη, ὅσους δὲ καὶ ἂν κατέβχλον κόπους, ἦτο ἀδύνατον νὰ σταματήσω τὰ δάκρυά μου, σκεπτόμενος ὅτι ὁ ἀββᾶς ἀδελφός μου ἦτο πολὺ ἀσθενής.

Ἐδειπνήσαμεν σιωπῶντες. . . μεμακρυσμένοι ἀλλήλων. Οὐδεὶς διελέγετο. . . Ἡ μικρὰ, καρφωμένη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἑδρας τῆς, ἐφλυᾶρει, παίζουσα μετὰ τὸ πινάκιόν τῆς καὶ μηθεὶς τὴν προσοχὴν ἐφελεύουσα· ὁ πατήρ μου ἐγεύετο ἐσπευσμένως, ἔπινε πολὺ, ἔπειτα ἐσταμάτα αἰφνιδίως καὶ ὤνειροπόλει. . . Ἐγὼ δὲ ἀκίνητος εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς τραπέζης, οἶονεὶ κατάπληκτος, ἀνεμνησκόμεν τὰς ὠραίας ἐξοχικᾶς

ἐκδρομάς ἡμῶν μετὰ τοῦ ἀββᾶ, ὅταν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸν ἔβλεπον ἀνασηκόνοντα τὸν χιτῶνά του διὰ νὰ μὲ μάθῃ νὰ ὑπερπηδῶ τὰς τάφρους. Ἀνεπόλουν ἐπίσης τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης λειτουργίας του, καθ' ἣν ἅπανα ἡ οἰκογένεια ἦτο παροῦσα. Πόσον ἦτο ὠραῖος, ὅταν μὲ ἀνοικτούς τοὺς βραχίονας ἐστρέφετο πρὸς ἡμᾶς, λέγων : «Ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν!» διὰ φωνῆς τοσοῦτον γλυκείας, ὥστε ἔκλαιεν ἐκ χαρᾶς ἡ μήτηρ μου. . .

Καὶ ἤδη τὸν ἐφантаζόμην ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν φορικτὴν ἐκείνην Ναρβόννην, κατάκοιτον, ἀσθενῆ, μακρὰν πάντων ὅ,τι δὲ ἐδιπλασίαζε τὴν θλίψιν μου, ἦτο φωνή, ἣν ἤκουον ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας μου, κράζουσάν μοι:—Ὁ Θεὸς σὲ τιμωρεῖ διὰ τὸ σφάλμα σου· ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃς ἐν εἰλικρινείᾳ, δὲν ἔπρεπε νὰ ψευσθῆς! Καὶ ἔμπλεως ὑπὸ τῆς φορικτῆς σκέψεως, ὅτι πρὸς τιμωρίαν μου ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός μου, ἀπελπὶς ἔλεγον:—Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ παίζω πλέον, ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου!

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνήθθη ὁ λύχνος καὶ ἡ νυκτερινὴ ἐργασία ἤρχισεν. Ἐπὶ τοῦ τραπεζομανδουλίου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν λειψάνων τοῦ ἐπιδορπίου, ἡ μικρὰ εἶχεν ἀνατρέψει τὸ κἀνιστρόν της, διασκεδάζουσα ἐν σιωπῇ, εὐτυχῆς διότι ἔβλεπεν, ὅτι ἐλησμόνουσαν νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν κλίνην· ὁ πατήρ μου ἀνεγίνωσκε πλησίον της. . . Ἐγὼ δὲ, ἀνοίξας τὸ παράθυρον, ἐστηρίχθην ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἦτο ἑσπέρα Αὐγούστου. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρεῖα, ὁ καύσων πνιγρός. . . Ἦκουον τὰς συνδιαλέξεις καὶ τοὺς γέλωτας τῶν χωρικῶν, καθήμενων ἐνώπιον τῶν θυρῶν των, καὶ τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων τοῦ μεμακρυσμένου φρουρίου. . .

Εὐρισκόμην ἐκεῖ ἀπὸ τινων στιγμῶν, θλιβερὰς ἔχων σκέψεις, θεωρῶν ἀορίστως ἐν τῇ νυκτὶ, ὅταν τὸ βίαιον κτύπημα τοῦ κώδωνος μ'ἀπέσπασεν αἰφνης τοῦ ἐξώστου. Παρατήρησα τὸν πατέρα μου μετὰ φρίκης καὶ ἐπίστευσα ὅτι εἶδον ἀγωνίας τρόπον διερχόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅ,τι οὐ κατεκυριεύθη. «Κτύπος!» μοὶ ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς ἡσύχου.

— Σταθῆτε, πάτερ! πηγαίνω ἐγὼ! καὶ ἔσπευσα πρὸς τὴν θύραν.

Ἀνθρώπους τις ἴστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Εἶδον αὐτὸν ἐν τῇ σκιά τείνοντά μοι πρᾶγμα τι, ὅπερ ἐδίσταζον νὰ λάβω: «Εἶναι τηλεγράφημα!» εἶπε. Τηλεγράφημα! ὕψιστε Θεέ! . . . Ἐλαβον αὐτὸ φρίσσων καὶ ἀπωθῶν τὴν θύραν· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκράτησεν αὐτὴν διὰ τοῦ ποδός του, εἰπὼν μοι ψυχρῶς: «Πρέπει νὰ ὑπογράψητε!»

Ἐπρεπε νὰ ὑπογράψω! «Τίς εἶναι αὐτοῦ, Δανιήλ»; ἔκραζεν ὁ πατήρ μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἀπεκρίθην: «Τίποτε! πτωχὸς τις!»

Καὶ νεύσας εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μ' ἀκολου-

θήσῃ, ἔτρεξα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔβρεξα τὴν γραφίδα μου εἰς τὴν μελάνην μετὰ δισταγμοῦ, εἶτα ἐπανῆλθον.

Ὁ ἄνθρωπος μοὶ εἶπεν: «Ἐπογράψατε!»

Ἐπέγραψα μετὰ χειρὸς τρεμούσης, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων τῆς κλίμακος· ἔπειτα ἔκλεισα τὴν θύραν καὶ ἐπανῆλθον, κρατῶν τὸ τηλεγράφημα ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα. ὦ! καὶ, σὲ ἐκράτουν κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά μου, δυστυχῆς τηλεγράφημα! Δὲν ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδῃ ἕτερός τις παρ' ἐμέ· διότι ἐγνώριζον ἤδη ὅ,τι ἤρχετο νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς καὶ οὐδὲν νέον μ' ἐμάνθανες, μάλιστα, οὐδὲν, τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἶχεν ἤδημαντεύσει ἡ καρδία μου.

«Ἦτο πτωχὸς τις;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ, θεωρῶν με. Τῷ ἀπεκρίθην ἀνευθριάστως: «Ἦτο πτωχὸς!» Καὶ διὰ νὰ διασκεδάσω τὰς ὑποψίας του, ἐπανέλαβον τὴν θέσιν μου εἰς τὸ παράθυρον. Ἐμεινα ἐκεῖ ἐπὶ τινι καιρὸν ἀκόμη, ἀκίνητος, ἄφωνος, θλίβων ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν χάρτην, ὅστις μὲ διέκαιεν ἤδη. . . Ἐνίστε προσεπάθουν νὰ λάβω θάρρος, λέγων κατ' ἐμαυτόν: «Τίς οἶδεν; . . ἴσως εἶναι εὐτυχῆς τις εἰδήσις. . . ἴσως ἐθεραπεύθῃ. . .» Πράγματι ὅμως ἠσθανόμην, ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀληθές, ὅτι ἐψευδόμην εἰς ἐμαυτόν, ὅτι τὸ τηλεγράφημα οὐδὲν τοιοῦτον ἔλεγεν. . . Καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ μάθω ἅπαξ τί μοὶ συμβαίνει. . .

Ἐξῆλθον τοῦ ἐστιατορίου βραδέως, ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον· ἀλλὰ μεθ' οἷας πυρετώδους ταχύτητος ἀνῆψα τὴν λυχνίαν, φθάσας εἰς τὸ δωμάτιόν μου! πόσον ἔτρεμον αἱ χεῖρές μου, ὅποτε ἤνοιγον τὸ θανάσιμον τηλεγράφημα! μετὰ πόσων θερμῶν δακρῶν τὸ κατέβρεξα, ὅταν τὸ εἶχον ἀνοίξει! . . . Τὸ ἐπανεγένων εἰκοσάκις, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι ἠπατώμην· ἀλλὰ, οὐ! δυστυχῆς ἐγὼ! Ματαίως τὸ ἀνέγνων καὶ τὸ ἐπανεγένων, ποικίλως αὐτὸ μελετῶν, οὐδὲν ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ἢ ὅ,τι κατὰ πρῶτον εἶχεν εἰπεῖ καὶ ἐγνώριζον ἤδη ὅ,τι θὰ ἔλεγε πάντοτε:

«Ἀπέθανε! δέεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ!»

Ἄγνοῶ πόσον καιρὸν ἔμεινα ἐκεῖ ὀρθός, δεόμενος, κλαίων, τεθλιμμένος ἐνώπιον τοῦ ἠνεωγμένου ἐκείνου τηλεγραφήματος. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἔκαιον, πρὶν δ' ἐξέθλω τοῦ δωματίου μου, ἔλousα ἐπὶ πολλὸ τὸ πρόσωπόν μου· ἔπειτα ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, κρατῶν εἰς τὴν μικρὰν χεῖρά μου διπλωμένον τὸ δυστυχῆς τηλεγράφημα. . . Καὶ ἤδη τί ἔπρεπε νὰ κάμω; Τίνι τρόπῳ ν' ἀναγγείλω εἰς τὸν πατέρα μου τὴν τρομερὰν εἰδήσιν, ἐν τίνι δὲ δικαίῳ ἐκράτουν αὐτὴν μέχρι τοῦδε μυστικῆν καὶ δι' ἐμὲ μόνον; Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ πορευθῶ ἀμέσως εἰς αὐτὸν, ὅταν τὸ τηλεγράφημα εἶχε φθάσει; Ἡθέλωμεν τὸ ἀνοίξει συγχρόνως. . .

Ἐνῷ τοιαῦτα ἐσκεπτόμην, ἐπλησίασα πρὸς τὴν

τράπεζαν' και ἤλθον νά καθίσω πλησίον τοῦ πατρός μου, ἀκριβῶς πλησίον αὐτοῦ. Ὁ πτωχὸς εἶχεν ἀφήσει τὸ βιβλίον του και ἔπαιζε με τὴν μικράν. . . Ἐβλεπον τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ πρόσωπον, κατὰ τὸ ἡμισυ φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἐμψυχούμενον και μειδιῶν κατὰ στιγμάς, και ἐδίσταζον νά τῷ εἶπω : «ὦ! ὄχι! μὴ γελάτε, σὰς παρακαλῶ. . .»

Ἐνῶ τοσοῦτον περιλλύπως ἐθεώρουν αὐτὸν, ὁ πατήρ μου ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. . . Τὰ βλέμματά μας συννητήθησαν' δὲν γνωρίζω τί εἶδεν εἰς τὸ ἔδικόν μου, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τὸ πρόσωπον ἀποσυνετέθη αἴφνης, ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθε τοῦ στήθους του και μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς μοι εἶπεν : «Ἀπέθανε; δὲν ἔχει οὕτω;» Ἐπεσον στενάζων εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐκλαύσαμεν τοιουτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἐνῶ πλησίον ἡμῶν ἡ μικρὰ ἔπαιζε με τὸ τηλεγράφημα, τὸ τρομερὸν θανάσιμον τηλεγράφημα, ἀφορμὴν ὄλων τῶν δακρῶν μας! . . .

Παρῆλθε πολὺς χρόνος ἔκτοτε. . . Φεῦ! πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀνεπαύθη ἐν τῷ φοικτῷ κοιμητηρίῳ τῆς Ναρβόνης ὁ πτωχὸς ἀββάς, ὃν τόσον εἶχον ἀγαπήσει. Λοιπὸν! τὸ πιστεύετε; και σήμεραν ἀκόμη ὄταν λαμβάνω τηλεγράφημα, ποτὲ δὲν τὸ ἀνοίγω, χωρὶς νά τρέμω ἀπὸ φρικίαςιν. . . Νομίζω πάντοτε ὅτι θέλω ἀναγνώσει, ὅτι ἀπέθανε και ὅτι πρέπει νά δεώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ!

[Alfonse Daudet].

Ἐκ παλαιῶν τινος βιβλίου, περιέχοντος πλεῖστα ἀνούσια ποιήματα τῶν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν διακεκριμένων ἐν τῇ Φαναρίῳ ποιητῶν, ἀπεσπάσαμεν τοὺς ἐπομένους στίχους. Δημιουργοὺντες δὲ αὐτοὺς ὡς Ἰωάννη οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν πόσον βαθύς εἶχεν εἰσχωρήσει ἡ τουρκικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, κρίνομεν ἀναγκασιὸν νά σημειώσωμεν, ὅτι τὰ παρατιθέμενα ποιήματα εἶνε τὰ ἥττον ἀηδῆ ἢ ἄλλον οἱ μαργαρίται τῆς συλλογῆς! Ἐν τούτοις τὰ ἀηδῆ ταῦτα ποιήματα ἤρρεσκον τότε, ἀπεστηθίζοντο, ἐτραγωδοῦντο, ἀντεγράφοντο! οἱ δὲ ποιηταὶ αὐτῶν ἀντημεῖοντο, ἐπευφημοῦντο, ἦταν περιζήτητοι! πόσα βύδια χεῖλη δὲν τοὺς ἐμεϊδιάζαν; πόσοι ὤσατο ὀφθαλμοὶ δὲν τοὺς ἐκρυφαίρεισαν; διότι πάσα ἐποχὴ ἔχει τὰ θέλγητρά της, τὸ πνεῦμά της, τοὺς ἐποποιούς της.

Σ. τ. Δ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλφογλου.

Ἄποια πέτρα κη-ἂν σηκώσω
πρέπει νά τὸ μετανοιώσω

γιατὶ βρῖσκω νέτο σκέτο
τῆς ψυχῆς μου τὸ σεκρέτο. . .

Ἄπο λόγου μου ταραίζει,
και Ἄ μ' ἂ ν ὄλο φωνάζει:

Κη-ἂπ' τοὺς ἄλλους κάμνει χάζι,
μήτε κἂν τοὺς κάμνει νάζι!

Ἄπο ἔλθη εἰς ἐμένα,
δείχνει ἤθη κκιωμένα,
και ἀγύρ-μπασλῆ κἀμει,
και σοχπέτι με τὸ δράμι κτλ.

Τῆς Δόμνας Κατήνκως.

Σφαῖρα, τάχα δὲν γυρίζεις και σ' ἐμένα μιά φορά,
νά χαρίσης, ἀντὶ πάθη, εὐτυχίαν και χαρὰ;

Φθάνει, φθάνει, εὐσπλαγγνίαν, δεῖς μιά μεταβολή,
γιατὶ ἡ ὀργή σου τούτη σοῦρῆσε παρὰ πολὺ.

Κάμει πλέον μερχαμέτι, μὴν ἀφήσης τὸ κορμί
νά ποθᾶν εἰς τὰ πάθη' μὴ τὸ κάμης, σφαῖρα, μὴ.

Τοῦ Ἰακουμάκη Λαμπαδαρίου.

Νά που πλεῖα ἀποφασίζω
ἔς τὸ ἐξῆς νά ἐγλενδίζω,

ν' ἀφεθῶ ἀπὸ τὰ δέρτια,
νά πηγαίνω σὲ σοχπέτια,

και συχνὰ νά σεργιανίζω,
σὲ μετρίλησια νά γυρίζω,

σ' ἐφοκαίς, σὲ πρασιναδάεις,
σὲ μπαγτσέδες, σὲ ζιμπάδες

κη-ἴπου σάξια ταιρειασμένα,
εἰς τὴν μέσην νά κ' ἐμένα,

με τραγούδια οὐδισιμένα,
σὲ μακάμι ἀρμοσιμένα.

Και τὰ μαῦρα πλεῖα ἴα βγάλω,
ἀνοικτόκαρδα ἴα βάλω!

και στογάζομαι και ἄλλο,
νά πηγαίνω και ἔς τὸ μπάλω,

γιαῖνα δώτη πλεῖα ὁ νοῦς μου
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λογιμοὺς μου!

νά ἐλθῆ ἔς τὴν πρώτη στάσι,
διὰ τῶν ἐχθρῶν τῆ σκάσι κτλ.

Τῆς Δουδοῦς Ἰψηλάντη (1778).

Ποῦ κορρῆσπονδέντσα τώρα;
μάλιστα σ' αὐτὴν τῇ χώρα;

Μόνον ἕνα γιδλ-γχετσένι,
και αὐτὸ περνᾷ πηγαίνει.

Ἐπληξα, ἀμᾶν πλεῖα ἔτος!
ἀπ' τὰ δέρτια αὐτὸ τὸ ἔτος! κτλ.

Και. . . τέλος πάντων :

Γκιουλλέρ ἀτσιλῦ γκιμπι, μπουμπουὶλ οδγιουγιά καλμῖς!

Τρέχω τὸ βωτῶ, μὴ λέγει: ἔφτο δὲν λαλοῦμ' ἐμεῖς!

Νίτσουν, ἔτι μουργίν μελῆκ, νίτσουν σοιλεμῆξ ὀλοῦν;

Κακκικᾶτ, ὄσοι βαστοῦνε, λέγει ὅτ' ἔτσι καταντοῦν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Θέλων νά κολακεύσης τινὰ, ἂν δὲν ἔχης νά προσφέρῃς αὐτῷ χρυσοῦν νόμισμα, πρόσφερε αὐτῷ μετὰ θάρρους και χαλκοῦν' εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο εἶνε δεκτὸν πᾶν εἶδος νομίσματος, και αὐτὰ ἀκόμη τὰ κίβδηλα.

* * * Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὧν τὰ μικρὰ προτερήματα εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύουσιν ἢ εἰς τὸ νά καθιστῶσι καταφανέστερα τὰ μεγάλα αὐτῶν ἐλαττώματα.

ΟΙΚΟΝΟΜΕΩ-Ω

Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ θαυματουργὸς χώρα, ἐνθα τὰ πάντα οἰκονομοῦνται. Ποσάκις τῆς ἡμέρας δὲν ἀντηχεῖ περίξ ἡμῶν ὁ μικρὸς οὗτος διάλογος;

— Λοιπὸν τὰ οἰκονόμησες;

— Ναι, ὄχι ὅμως καθὼς ἤθελα, ἀλλ' ἔγινε πάντα κᾶποια οἰκονομία.

— Αἶ, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα οἰκονομήθη. . . ἔχει πάλι ὁ Θεός. . .

Τὸ οἰκονομέω-ω, ἀσυναίρετον ἢ συνηρημένον, εἶναι λέξις καθαρῶς νεο-ἑλληνική. Και ναὶ μὲν ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, εἶναι ὅμως ἀνάστημα και θρέμμα τῆς νεωτέρας. Παρ' ἡμῖν ἀνεπτύχθη και ἐκτῆσατο τὴν πλουσίαν ἐκείνην προῖκα, ἥτις ὀσημέραι βαίνει αὐξοῦσα και πληθουμένη. Παρὰ τῶν πτωχῶν γονέων ἔσχε ὡς μόνην κληρονομίαν τὸ: οἶκον νέμω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας, νοημοσύνης και δραστηριότητος ἐπολυπλασίασε τὸ τάλατον και ἐπέξέ-